

Arrest

nr. 212 590 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. DE BROUWER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVEUX, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: V.

Voornaam: S.

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: Praha

Nationaliteit: Kosovo

ALIAS: P, F, geboren op (...)1997, onderdaan van Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 02.06.2017 heeft betrokkene door de rechtbank van Sint-Gillis een nog niet definitieve veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en vreemdeling-onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst Hoorplicht van 29.08.2018 geen familie, noch een duurzame relatie op het Belgisch grondgebied te hebben. Het artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing. Betrokkene heeft eveneens in zijn vragenlijst Hoorplicht verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine. Betrokkene heeft tevens verklaard dat hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest uit “angst op een vendetta ten gevolge van een moord die zijn oom daar begaan zou hebben”. Betrokkene heeft echter nooit een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat er een gegronde vrees is voor een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat een eventuele schending ten opzichte van artikel 3 EVRM in dit dossier niet aannemelijk is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, en de artikelen 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/14:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 02.06.2017 heeft betrokkene door de rechtbank van Sint-Gillis een nog niet definitieve veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en vreemdeling-onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 02.06.2017 heeft betrokkene door de rechtbank van Sint-Gillis een nog niet definitieve veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en vreemdeling-onwettig binnenkomen of verblijf in het rijk.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico op nieuwe feiten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken: de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst Hoorplicht verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine. Betrokkene heeft tevens verklaard dat hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest uit "angst op een vendetta ten gevolge van een moord die zijn oom daar begaan zou hebben". Betrokkene heeft echter nooit een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat er een gegronde vrees is voor een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat een eventuele schending ten opzichte van artikel 3 EVRM in dit dossier niet aannemelijk is.

Vasthouding

(...)

*L. S, attaché, De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 14.11.2018"*

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker op 19 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten en dat hij in het bezit is gesteld van een bijlage 26.

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verwerende partij werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot schorsing daar de tenuitvoerlegging reeds geschorst is van rechtswege door het verzoek tot internationale bescherming op 19 november 2018 dat een schorsende werking heeft ten aanzien van de verwijderingsmaatregel.

De Raad stelt de vraag naar het uiterst dringend karakter van de vordering.

Artikel 49/3/1 van de vreemdelingenwet, dat in werking is getreden op 22 maart 2018, bepaalt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terughrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

De verwerende partij wijst er in de nota op dat het een eerste internationaal beschermingsverzoek betreft van verzoeker en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende dit verzoek nog geen beslissing heeft genomen.

De raadvrouw van verzoeker stelt dat zij op het ogenblik van het verzoekschrift nog geen kennis had van verzoekers asielaanvraag maar betwist niet dat er een verzoek tot internationale bescherming thans hangende is.

Op het ogenblik van het indienen van huidige vordering en op het ogenblik van de terechtzitting is er aldus een eerste beschermingsverzoek hangende waarvoor nog geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen *“verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, §3”* van de vreemdelingenwet is nu een eerste beschermingsverzoek geen *“tweede volgend verzoek of meer”* betreft.

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is aldus opgeschort zolang door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen beslissing wordt genomen in het kader van dit eerste internationaal beschermingsverzoek van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

Bijkomend merkt de Raad op dat mocht het CGVS niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, hiertegen bij de Raad eveneens een beroepsmogelijkheid openstaat met schorsende werking op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Mocht dit beroep worden verworpen, kan het zijn dat de thans bestreden beslissing weer uitvoerbaar wordt. Het staat verzoeker evenwel vrij thans een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en indien de situatie terug dringend wordt de versnelde behandeling bij voorlopige maatregelen te vorderen van dat beroep.

De huidige vordering beoogt niets anders dan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die *de facto* reeds van rechtswege geschorst is. Dienaangaande gedraagt de raadsvrouw van verzoeker zich vervolgens naar de wijsheid van de Raad.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

3.3. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN